

Jakub Kohák

RÁD SE ROZPROSTRŮ
O CESTĚ K REŽII, FOTBALE, IDEÁLNÍM KLIPU A REKLAMĚ

text MARTINA LEIEROVÁ, foto ONDŘEJ KAVAN a ARCHIV J. KOHÁKA

Režisér Jakub Kohák se snaží dělat předně to, co ho baví. Točí videoklipy, reklamy s příběhem, občas hraje ve filmu či seriálu, některé díly režíruje. Rád, často a dobře sportuje a se stejnou intenzitou o sportu mluví. Podle vlastních slov nemá velké ambice, přesto se zařadil v tom, co dělá, mezi špičku; získal řadu významných ocenění za režii a v neposlední řadě titul Král Újezda za nejlepšího hráče na újezdském umělém trávníku.

Natočil jste klipy celkem širokému spektru hudebníků, od kapely Wohnout po Annu K. Podle čeho se rozhodujete, jaký klip natočíte?

Hodně si vybírám, protože s klipem je spojeno málo prostředků a velké očekávání. Hudba musí být inspirativní, aby člověk dostal abstraktní nápad, a takové hudby tu moc není. Rád bych pracoval pro nějakou britskou kapelu, neřku-li Radiohead. Z českých kapel se chystám dělat klipy pro K25A (Kurtizány z 25. avenue), PSH a Please The Trees.

Mnoho vašich klipů, stejně jako reklam si člověk intenzivně pamatuje. Ať už to byl klip VIRTUÁLNÍ SVĚT od Tata Boys nebo třeba reklama POHŘEB pro ÚAMK. Jak si vybíráte reklamy?

Reklamy si vybírám tak, aby měly dobrý nápad, který se dá případně rozvinout. Je na to hodně peněz a podmínky k natáčení jsou mnohem lepší než u klipů. I když dělám klipy a reklamy stejně rád, považuji klipy za hezký koníček, kdy člověk může dělat co chce, protože na klipech se víc podílím autorsky.

Studoval jste produkci na pražské FAMU. Co vás k tomu přivedlo?

Začátkem devadesátých let jsem nastoupil do produkce Jiřího Sirotky jako asistent. Vůbec nic se tam nedělalo, jen se pilo víno, a přesto se všechno týkalo filmu a pro mě to byla velká škola. Jiří Sirotek byl šarmantní chlapík, polobohém, trochu i polopodvodník, ale hrozně mě ovlivnil.

Jak vypadal váš běžný den?

Přišli jsme do práce kolem deváté a on řekl: „Tak skoč pro víno.“ Tak jsem šel pro víno, chlebičky, hráli jsme karty – Prší, čekali na fax. Pak jsem šel pro další víno. On koupil vzduchovku, a jelo se střílet do lesa na šišky. Ve dvě hotovo, a domů, a druhý den to

samé. Jen místo střílení jsme třeba házeli z okna jogurty. Pak dostal práci a koupil rachejtle, to ho hrozně bavilo. Byl vždycky elegantně oblečen, něco přes padesát. Jeho tatínek Emil byl známá persona, za prorektorátu byl předsedou Českomoravského filmového ústředí.

To muselo být historek...

To jo, měl stovky příhod. Třeba o tatínkovi, jak ho za války vždycky v poledne

se jim to veselé. Teď už bych to asi nikomu nepustil, ale tenkrát to šlo.

Nechybí vám tedy, že jste režii nevystudoval?

Nechybí, dokonce jsem rád. Nemám ten závazek. Režiséři, kteří FAMU vystudovali, a pak to nedělají, vlastně popřou ty roky, kdy studovali a zabírali místo někomu lepšímu, třeba nějakému Fellinimu. Takže já jsem nikomu místo nezabral, a i kdybych

Půjčil jsem si načerno kameru a zkusil si něco natočit. Lidem se to líbilo, zdálo se jim to veselé. Teď už bych to asi nikomu nepustil, ale tenkrát to šlo.

přivezli z Barrandova na oběd autem s hankrajcema. Po obědě si sedl do křesla, dal si na zem talířek a do ruky klíče, a když usnul, tak ty klíče pustil a ten hluk ho okamžitě vzbudil. Tak zase vstal a jel zpátky do práce... Potom jsem pracoval jako poslední kolečko v soukolí u Pavla Nového v produkci, což mne nasměřovalo na FAMU, kde jsem hned po vojně začal produkci studovat.

A netáhl vás spíš kreativní obor, třeba kamera nebo režie?

Tam bylo potřeba udělat talentové zkoušky a já nevěděl, jak se připravit. Připadal jsem si nevyspělý a přišlo mi složité připravit si k přijímačkám film nebo fotky. Mě vůbec tehdy nenapadlo sám si něco natočit nebo nafotit a vůbec jsem nevěděl, jak bych to udělal.

Jak jste se ze studia produkce dostal k režii?

Když jsem viděl, co se na FAMU točí, tak mne napadlo, že to budu umět taky a že k tomu člověk nemusí mít školu. Půjčil jsem si načerno kameru a zkusil si něco natočit. Lidem se to líbilo, zdálo

už dál netočil, je to v pořádku.

Jak se díváte na to, že se o vás mluví jako o jednom z nejlepších českých reklamních režisérů?

To je hrozně subjektivní. Jak se to dá změřit? Třeba skok do dálky změříte, i když je to jenom obraz jednoho dne a možná by i ten skok dopadl druhý den jinak. Kdyby všichni reklamní režiséři natočili stejnou reklamu podle stejného scénáře a za stejných podmínek, pak by se možná jejich výkon dal hodnotit, i když zase jen subjektivně. Ale brát to nikomu nebudu, je to asi lepší, než kdyby o mně psali, že jsem nejhorší reklamní režisér.

Což taky nezměříte. Za nejlepší reklamu jste dostal i ceny – Zlatý buben a Louskáček. Která z nich je pro vás nejdůležitější?

Zlatý buben je cena v soutěži nazvané New Europe, která se koná ve slovinské Portoroži, a můžete dostat paličky, nebo i buben. Určitě nejdůležitější cenou, kterou jsem dostal, je cena za nejlepšího střelce našeho fotbalového týmu. Dostal jsem diplom a fotku nejlepších světových střelců,

■ Kustodské okénko

■ FC Koliktochcete Újezd Praha

Byl jsem teď na turnaji v pétanquu a tam všichni hráči kouřili trávu a ten turnaj trval místo dvou hodin asi šest. Dost to hráče zpomalilo a zvláčnělo.

mezi nimiž jsem i já. A druhá cena, které si nesmírně vážím, je Král Újezda, kterou jsem získal jako nejlepší fotbalový střelec sezony v roce 2007 a 2008. O rok později jsem byl bohužel třetí, ale letos to vypadá zase nadějně. Takže tady na Újezdě jsem králem a všichni kolem to vědí. Před pár lety jsem začal hrát floorbal. Nejdřív mi to vůbec nešlo a první dva roky jsem ani nestál na bedně.

Myslíte stupně vítězů?

Jasně. My profici říkáme na bedně. A teď jsem králem Vršovíc ve floorbalu.

Tak to klobouk dolů. Znamená to, že vás reklamní ceny nechávají naprosto klidným?

Problém je v tom, že mně se líbí reklamy, které se nikomu nelíbí. A proto všechny reklamní ceny pro mě málo vypovídají o tom, co je opravdu dobré. Třeba v Cannes vyhrávají většinou reklamy států, které tam mají největší počet reklam, protože za přihlášení jedné reklamy agentura zaplatí okolo 200 eur. Pak dostanou cenu, aby se nenaštvali a příští rok zase přihlásili hodně reklam. Dalším pravidlem je, že vyhrávají jenom reklamy na známou značku. Na rozdíl od toho v Portoroži mají šanci i kluci z Balkánu, Mongolska a třeba od nás. Vyhrávají tam i reklamy z Východu, a nemusejí být na známé výrobky.

Jak vlastně taková reklama obvykle vzniká? Kdo píše scénář?

Se scénářem přijde kreativní oddělení „reklamky“. Kreativci to mnohdy nemají lehké, protože klient třeba zajímavý nápad smete pod stůl. Potom si scénář přečtu a navrhuji způsob zpracování, který agentura a klient musí odsouhlasit. Natáčení se během dvou tří týdnů připraví do nejmenších detailů, samotné natáčení pak trvá třeba jen jeden den. Nejbližší spolupracovníky mám většinou stejné, i do zahraničí si беру stejného kameramana a producenta.

Jaké jsou optimální podmínky k natáčení?

Výborný scénář a dost prostředků. Pak také výborný fotbalista, který v té reklamě hraje a kterého stáhnou o dres i kopačky, i kdyby nechtěl. I kdybych mu je měl ukrást ve spánku, nebo bych ho třeba musel praštit palicí.

Vy byste bez váhání připravil světový fotbal o výborného hráče?

Klidně. To totiž nevadí, dorůstají mladí a ti by byli rádi, že můžou hrát. Objevil by se nový talent a všechno zlé by bylo k něčemu dobré.

Zažíváte jakýsi záchvěv mediální slávy, působí to na vás?

Vůbec ne, všechno je úplně jako vždycky a to, že někde vyjde článek nebo fotka, nemá na můj život vliv.

Je práce, kterou byste nedělal?

Moc se neotírám o politiku, před volbami jsem měl několik nabídek, ale do toho jsem nešel. A pro armádu bych také netočil. Možná na začátku bych to neodmítl, teď už jo.

Třeba by nějaká strana za to stála...

Asi ne. Vypadají jako frajeři, ale pak se to zašmodrchá. Nebudu točit politika, jak jde v polích a říká svoje moudra národu. Je spousta šikovných lidí, kteří to rádi udělají, a já nebudu mít to dilema.

A reklamu na fotbalový tým, který nemáte rád, byste točil?

Tak to bych asi nedělal. Teď jsem točil reklamu pro národčák a pro Spartu. Mám spoustu kamarádů i mezi slávisty a bohemáky, tak možná, kdyby mi přinesli dort ve tvaru fotbalového míče a podepsaný dres, tak bych jim taky něco natočil. V tom nevidím rivalitu, leda tak zdravou.

Ale fandění se do fanatismu přehoupnout může, obzvlášť pokud jsou fanoušci schopni kvůli fotbalu se poprat...

Na stadionech už se nervou. Jen výjimečně. Co se děje, jsou řízené rvačky. Před zápasem se v lese sejdou fanoušci dvou klubů, třeba sto lidí, a porvou se, ovšem smluví si předem zbraně a pravidla, která všichni dodržují.

A jak si dají o řízené rvačce vědět? Přes Facebook?

Ne, asi mailem. Ještě jsem na to neměl čas, ale o tomhle fenoménu kolem fotbalu bych chtěl něco natočit.

Točíte si někdy jen tak pro sebe?

Maličko. Aby to mělo nějakou kvalitu, muselo by to být hodně zblízka, dobré světlo... Já spíš fotím.

Není si svět reklamy a sportu na hony vzdálený? Třeba i tím, že ve světě reklamy se vyskytuje dost drog...

To si také myslím. Když to někdo dělat chce, ať to dělá. Ale já drogy neberu, to si jdu radši zaběhat. Byl jsem teď na turnaji v pétanquu a tam všichni hráči kouřili trávu a ten turnaj trval místo dvou hodin asi šest. Dost to hráče zpomalilo a zvláčnělo.

Jak se udržujete v maximální koncentraci při práci vy?

Mám k práci spíš běžný lidský přístup. Všimám si těch důležitých věcí, snažím se splnit hlavní cíle a ničím se zbytečně nestresovat, protože to za to vůbec nestojí. Také věci, co děláme, jsou maximálně dobře připravené a během natáčení už by nemělo jít nic špatně.

■ Jakub Kohák

Jakub Kohák

Myslíte si, že člověk musí mít ostré lokty, nebo dojde dál se slušností?

Se slušností, ale jen do určité chvíle. Pokud je člověk slušný a naráží na mo-

Na čem pracujete teď?

S kamarádem jsme si vymysleli, že se všemi bývalými hráči Sparty natočíme krátký rozhovor, z něho vybereme tak větu dvě

Jsem nehrající a hlavní člen skupiny Wohnout. Něco jsem pro ně točil a padli jsme si s klukama do oka. Odehrál jsem s nima spoustu koncertů, ale vždycky jenom s jednou písničkou.

ment, kdy už to nefunguje, tak zkrátka musí přitvrdit, dokud to zase nepůjde.

Dá se reklama nazvat uměleckým dílem?

Myslím, že některé reklamy se směle uměleckým dílem nazvat dají. Uvedu deset dvacet reklam, které tam spadají.

Můžete vybrat třeba tři příklady za všechny?

Reklama na pivo Stella Artois jménem Le Sacrifice, reklama na noviny The Independent, třetí se jmenuje Surfař a je taky na pivo Guinness.

Neštvete vás, když televizní stanice přerušují dobré filmy reklamou?

Ani ne. V Americe toho jeden chlapík dokázal dobře využít. Řekl si, že vždycky když půjde reklama, bude cvičit kliky, sklapovačky, dřepy... Viděl jsem v časopisu Stadion jeho fotku, strašný svalnatec. Takže přerušování reklamou může být k něčemu i dobré.

a sestříháme je do spotu. Také jsem nehrající a hlavní člen skupiny Wohnout. Něco jsem pro ně točil a padli jsme si s klukama do oka. Odehrál jsem s nima spoustu koncertů, ale vždycky jenom s jednou písničkou.

Jakou?

U NÁS NA NOUZOVĚ.

Jak to je?

Tam zpívám jen refrén, protože je to těžké na slova.

Těžké na slova? A jak je ten refrén?

Teď zrovna... nevím... Tak jo, je to „Simsala bim, co nevím to nevím“... a ještě nějak dál. Bohužel už nemám čas ani na ty koncerty. Abych byl členem kapely, musel jsem odehrát deset koncertů ročně. Teď se to smrsklo na čtyři, takže hraju jenom v zahraničí. Což platí ode dneška. A vymyslel jsem takovou definici: Skupina Wohnout je schopná plnohodnotně odehrát

koncert ve čtyřech lidech, ale pouze pokud hrají v pěti, pak se dá mluvit o tom, že je kompletní.

Tak to jsou tedy kompletní jen za hranicemi?

Třeba v Bruselu, Londýně, na Slovensku. I když se s nimi objevím zanedlouho v Lucerně. Udělali jsme projekt TRHÁK, kdy na plátně pojede film, a když přijde k písničce, vystoupí kapela a zahraje ji naživo a pak zas jede film. Je to taková pocta filmu TRHÁK.

A zaslouží si film TRHÁK poctu?

Nezaslouží, ale nás to baví. Já hraju Juraje Kukuru a před hodinou slíbila Táňa Wilhelmová, že bude hrát Zagorovou. Budeme mít tři zkoušky, i když já vlastně můžu jen na jednu.

Vaše velké pracovní vytížení každý pochopí. Do toho máte ještě malého syna, jak si užíváte otcovství?

Synkovi je pět měsíců a už je to bojovník. Má dva spodní zuby, stojí na všech čtyřech a kýve se ze strany na stranu. Je srandovní, pokud nebrečí každou hodinu. Naštěstí mám spoustu triků na to, aby se smál. Chtěl jsem mu nechat vytetovat na rameno Táta a svůj portrét. Ale říkali, že se ta kůže, jak synek poroste, bude roztahovat, takže to nejde. A vytetovat to s tím, že se to roztáhne, prý ještě neumějí.

Byl jste také bojovník, když jste byl dítě?

V dětství mi určitě ta dravost, drzost a bojovnost chyběla. Byl jsem hodné dítě, a protože nemám sourozence, tak jsem se často bavil sám. A mrzí mne, že mi někdo neřekl – musíš být dravý, musíš se umět porvat. Teď sice bojovnost mám, ale už je pozdě.

Pozdě na co?

Třeba na to být vrcholovým sportovcem, což mne mrzí. Na spoustu věcí jsem přišel

asi zřejmě na základě toho z Víkendu Hospodářských novin, potom se přidal Instinkt, kam píšu jako člen klubu Rváčů, jen když se mi něco nelíbí, a nově píšu ještě do magazínu Mladé fronty.

Hrajete, sportujete, režírujete, píšete, nerozptyluje vás tolik aktivit najednou?

Já se rád rozprostřu. Vyhovuje mi dělat deset věcí najednou. Píšu ročenku, články do novin, připravuju reklamu a každý

Synkovi je pět měsíců a už je to bojovník. Má dva spodní zuby, stojí na všech čtyřech a kýve se ze strany na stranu. Je srandovní, pokud nebrečí každou hodinu.

pozdě. Třeba až ve třetí třídě jsem zjistil, že si nemusím dávat sešity do desek a desky pěkně zavázat provázky. Spolužák mi ukázal, že stačí všechno takhle hodit do tašky, takže mi vlastně pokazil charakter.

První závan svobody?

No nevím. Ono to jde všechno ošidit a tímhle to začíná, tak na to člověk přichází.

Často píšete do různých novin a časopisů. Jak vás to potkalo?

Nějak jsem do toho psaní teď spadl. Nejdřív mě oslovili z deníku Metro, pak

z těch projektů tak jakoby popostrkují... Nemusím se věnovat jedné věci, kde bych se utopil. Vyhovuje mi, že si od toho projektu vždycky odpočinu.

A čeká na vás někde ten nesplněný sen?

Určitě. Chtěl bych si zahrát první ligu, stačilo by mi pět minut. Třeba v zápase, který by už byl jasně vyhraný, bych šel na posledních pár minut, kopnul bych si a už bych byl ve statistikách. Nedávno jsem zjistil, že kousek od domu, kde bydlím, bylo první spartánské hřiště. Proto se mi

tam dobře žije. Spartánský genius loci.

Sledujete práci svých kolegů, třeba Ivana Zachariáše, Honzy Svěráka nebo Filipa Renče?

Z nich všech jsem suverénně nejlepší fotbalista, basketbalista, floorbalista a asi i nejrychleji běhám.

Mnoho vašich kolegů točí také filmy. Chystáte se nějaký natočit?

Ani ne. Kdyby byl zajímavý scénář, o kterém budu přesvědčen, že stojí za to věnovat mu dva roky, tak udělám všechno, aby to dopadlo dobře. Když se nepovede reklama, tak je to měsíc v háji. U filmu jde o běh na dlouhou trať. Jeden příběh se mi ale hodně líbil. Komiks pro děti, který se jmenuje FLAČEK. Je to o tatínkovi, který má syna králíka. Normálně si spolu povídají, hrají si, chodí na výstavy, akorát že ten synek není chlapeček, ale králíček. Ale tatínka by musel hrát Johny Depp. Možná by to šlo i zařídít, on prý podporuje divné projekty a nezávislé produkce.

Posunulo vás mezi špičku reklamy spíš štěstí nebo ambice?

Určitě zapracovalo štěstí, ale i souhra náhod. Já nejsem moc ambiciózní a spíš dělám věci, které mě baví. X

inzerce